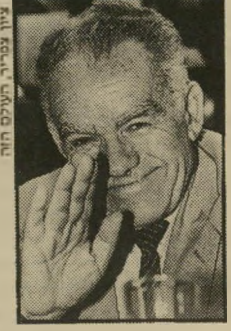

מאיד ליפשיץ

אהבה, עד גבול!

אהבנו את שמיר אהבת נפש. הערצנו את מפקד הלח"י, שרץ ב' פרדסים עם אקדח ביד ונלחם בבריטים עד לסילוקם מכאן בבר-שת-פנים. זכרנו את שנותיו ב' מוסד, ואת נאמנותו לתורת ז'בוטינסקי ול-תנועת-החרות.

שמיר בפרדסים ואקדח ביד

אהבנו את שמיר, שעמד מול פרס וחי-בורתו, ונוכח כל העיר לס כולו, בניסיון הנו-אל להביא עלינו את אסון הוועידה הבינ-לאומית של משאיר-בדנו את האיש על קור-רוחו ועצביה-הבר-זל שגילה, ברגעים קריטיים של משאיר-מתן פנימי וחיצוני, מול יריבים וידידים בארץ וברחבי תבל.

אהבנו את שמיר, שהוביל את המחנה הלאומי לניצ-חון אלקטורלי. ראינו אותו בגדר-לתו, כשהסיט את האש התיק-תורתית מישראל לכיוון ההנהגה הפלסטינית. שמחנו בהצלחתו, כשגרם למהפך כללי בדעת-הקהל העולמית, מעוינות גלויה למדינת היהודים, עד לנכונות לנהוג כלפינו באובייקטיביות יחסית.

אך ארץ ישראל חשובה יותר מ-אשר איש זה או אחר. האדמה הרי רועדת מתחת רגליו, והאסון כבר עבר את מיפתן דלתנו. האינ-תימאדה, שורש ראש ולענה, הור-סת בארץ הקודש כל חלקה טובה. גם תוכנית הבחירות של שמיר ורביץ אינה נותנת תשובה הולמת לבעייה הבעורת. כי קשה עד בלתי-אפשרי להע-

ניק לאיש אחד ויחיד צ'ק פתוח מדיני-ביטחוני. אסור לבנות את עתיד האומה כולה על בסיס יכו-לת העמידה של בן-תמותה. מדינה אינה יכולה להמר על גורלה, אפילו כשהקרופויה בקאזינו מבטיח נאמנה, לסובב את וגלגל-הרולטה ל-טובתה. אין לנו ארץ אחרת, שנוכל לנסות עליה את המתכון ה-מדיני המוצע. אין לנו שום אפשרות לקחת סיכונים מיותרים, כי לא נקבל מאף אחד את ההזדמנות השני-ייה.

והרי בדרך לבחירות המוצעות בשטחים ממתניות אלף ואחת מכשלות ותקלות. ה-מצרים יכולים לחמם את הגבול ולקרר את השלום. האמריקאים יושבים ב-שקט, בהמתנה דרוכה לקו ה-תחלה, שיקבע מרכז הליכוד. אף טרם החל לפעול על ידינו באירופה ובאמריקה, ועד לאמר לאנשיו בירושלים אפילו את ה-מילה הראשונה. ראש-הממשלה, שיהיה לנו ברא, הוא לא בדיוק נער צעיר. צריך גם לזכור, כי פרס משמאל מחפש את שעת-הכושר לחזור בגדול.

כך שחובה קדושה לשרטט עכ-שיו את הקו. צריך לעזור לשמיר להציב היום את הבלמים לעתיד. אין כאן עניין אישי כנגד המנהיג, יש כאן עניין אישי הנוגע לכל איש ואשה במדינה, הנמצאת בעיצומה של מילחמה על המשך קיומה.

ענת גטניו

משמאל לשמאל

צד שמאל הוא הצד שלי במפה הפוליטית. בישראל, מוסכם כי מי שהוא ר"ץ, שינוי מ"פ"ס ור"ק"ח — הוא בשמאל. אבל כעיסרו. אני מסרבת אף להצביע. שהרי בעיני, ה-120 הם גונבי דעת ההמון, כולל אותם הח"כים השמאלנים-כביכול.

ורווקא כאן, בפניה האחרת של העולם הזה, אספר על השמאל, ומשמאל לו. אולי ישמע קול הפעילים בשטח למען השלום, גם מי שתובעים צדק חברתי בשכונות ובעיירות-הפיתוח (שמעתם עליהם, מפ"מניקים?). תובא המחאה כנגד הצבועים, שתפסו לעצמם עמ' דות כוח והשפעה, תוך כדי אפס עשייה.

הנה, למשל, יש לשמאל גוף חביב, גדול ורחב — המרכז לשלום שמו. תודו, יופי של שם, ובין חבריו נמצאים אהובי-הקהל: שוי-למית אלוני, אורה נמיר, יוסי שריד, ווליד צאק, קיבוצניקים טובים ואחרים. מנהלי המרכז אמורים לגייס כספים בעולם הגדול לטובת פעילויות המקדמות שלום, שיויון וצדק חברתי.

הדולארים הירקקים צריכים להיות המנוף לקידום המעשים בשטח, שלשמם הושגו הצ'קים השמנים. הכסף נאסף, השלום עדיין לא בא, ואפילו צ'ק חברתי לא בדיוק הושג. אבל החברה הטובים והלכנבנים בראשות המרכז לשלום (יש שם גם כמה ערכים, כמה, כמו הפולני, המספר כי יש לו גם חבר מרוקאי) ממשיכים להתייטר על יצועם בלילות הטיסות הטרנס-אטלנטיות, ובימים העמוסים ארוחות עם תורמים.

ובארץ נשאים אנשים תמימים כמו רודי

חמו מהקריות. אחת לארבעה חודשים לערך הוא טורח ועמל להוציא גליון של עיתון אחר. זה עיתון, שעיקר עניינו מחאה כלפי המיסר והוקעת הצביעות והאימפוטנטיות השוררים בו. 2500 שקלים הוא תקציב הגליון, ועל כך נוספת ההשפלה בכקשת הנרבה מספקי-הנייר ובעלי-הדפוס. הכותבים אינם מקבלים שכר, כמוכ, למרות הגילוים החשובים והראויים לפירסום, יותר מהרבה מאמרים פובליציסטיים מתחכמים כעיתון צהבה יומי כלשהו.

והמרכז לשלום תומך או עוזר? מה פתאום. מה להם ולו? ובכלל, למה מוכרחים מחאה? ועוד נגד המיסר! ותבין, מר חמו, ארון וילי גפני מהנהלה, נמצא עכשיו כנסיעה חשובה להשגת תרומה נאה. שתהיה לך סבלנות, דודי חמו. גפני חוזר עוד כמה שבועות, ואתה הרי במילא דפוק מהקריות.

צריך גם לדעת, כי יש המון אנשים טובים ונאיבים בעולם הגדול, ביניהם אנשי-ממון בעלי חוזה. חלומם הוא מדינה דרילאומית בארץ ישראל, ותרומתם לטובת העניין רבה. יבורכו החברים העמלים סביב הגלובוס, כראגה כנה לקליטת המשאבים המוקדשים לשלום ולחברה סוציאליסטית בריאה. לא פשוט לפעול למען המטרות הנאצלות על בטן מלאה, כשעדיין לא מולאה רשימת הקניות שהגישה המישפחה. שהרי אי-אפשר לדרוש מכולם להתנדב לפעולה של ממש, כאן ברחובות החשופים וטולי-המזגים.

החרוצים שבינינו, מי שמשתוקקים באמת לעשות ולשנות, חייבים לקוות, כי חבורת הטיילים הנכבדים תביא כסיכומו של דבר גם מוזמנים. שנוכל להתארגן טוב יותר, ולהוציא כתבי-עת, ולצאת להפגנות ומחאות. על גבינו מתייר לו ציבור העבים בעולם. על סמך פעילותנו מתרמים את הנרבים. מוכרים אותנו כסמל ודוגמה לשמאלנות הנאורה, אך שוכחים לציין כי מחננו כבר אינו בדיוק טהור. רדיפת הצבע, השררה והכבוד הפכו ממונ לסימני-היכר גם של מימסר השמאל.

הכותבת הינה עיתונאית פעילת שמאל

נדיבים לחדשות. גם לאישים ידועים שמו-רה הזכות האלמנטרית לפרטיות במישור האישי. לא מדובר כאן בזכות הציבור לדעת, אלא בכבוד האדם. ידוע שהגבר הישראלי גומר מהר ורץ לספר לחברה; אך הכתבה מהי וזה דוגמה לעיתונות צהובה כמלוא ריש עותה. מדוע מצא לנכון העיתון חדשות להפשיט את היפפיה הרנית עירום ועריה עבור כל עם ישראל חכרים? לעורכים, לכות-בים ולקיבוצניקים חטרי-הערכים פיתרונים.

שלום לרדיוקים

להיפרר בשלום, יהודים לכאן וערבים לשם, זו התפיסה ההולכת ורווחת בציבור היי-הודי. סימן להלך-הרוח ניתן לחוש בראיון עם מנהל בית הנפן בחיפה: אין היענות מצד יהודים לפעילות המרכז, שחרט על דיגלו את הדריהקים ואחיות-העמים. מיספר היהודים, הבאים למיפגשים בצוותא הולך ופוחת. יותר ויותר אנשים משני קצוות המפה הפוליטית מגיעים למסקנה כי דיוקים בין פלסטינים וישראלים אינו אפשרי. משמאל מדברים על "גירושין", "חיץ ריבונני", "חומה". מימין מטי-פים ל"איזור יהודי ואיזור ערבי", ועל "היפר-רות". המינימליסטים והמכסימליסטים חלו-קים רק על גודל מרחב המחיה הנחוץ לנו, והיכן יעבור קו ההגנה — על גדות הירדן, או על גדות הירקון.

דוגמנית סימונסון נמרו, ורצו לספר לחברה בחדשות

בקיבוץ גבעתיים (מאוחד), שהתה כמת-נרבת הדוגמנית הרנית רנה סימונסון. היפר-פיה, הנחשבת כ"פנים של שנות ה-80", קטפה פמלות כימים ועברה במיטות שונות בלי-לות. כך, על כל פנים, סיפקו החברה פרטים

יבנה של ימינו). "ואיפה אנהנו גגורז" (תחזור מאיפה שבאתם". כן, רבותי, כל אחר יישב תחת גפנו ותאנתו ולא יידעו עוד מילחמה.

שאלה של שפיות

בסימפוזיון על מדיניותה הגרעינית של ישראל, הציג הד"ר שי פלדמן כי ניסוג לקו הירוק (קווי אושוויץ" על-פי אבא אבן) ונב-היר חרממשמעית: מי שיפתח במילחמה נגרדנו נגיב כלפיו בשימוש כנשק גרעיני "צנוע במימרינו", תיאוריה מרתקת מבית-היוצר של "המחנה השפוי", הטוען כי אין פיתרונות של "ובאנג וגמרנו".

הפנים של שנות ה-80 בחצר המשק

החרדים לרמות חברתנו, בעיקבות האי-רועים "עשר דקות מכפר סבא", עלולים למי-צוא סיבה לדאגה גם "חמש דקות מחררה".

דינאלה אשכנזי

איזון חוזר

מי הבוס

הפלסטינים לא מקפידים בין רת ומדינה חילונית. אישים מעוה סיפרו לרביץ "אשף" הוא אלוהינו". בשמיים אלה הוא אכבר, אבל בארץ יאסר ערפאת קובע מי מהם יהיה ומי ימות. ואם רוצים לדעת מהי חלקת האלוהים הקטנה של הויר, כראי לעיין בחוזה ערביי ארץ ישראל. מרואן עלי אוישר בן ה-17 נש-אל על ידי מעסיקו במיסעדה, אמנון נחמיאס (הפּלמנט של ראשון): "איך אתה חושב לעשות כאן שלום?" וזה ענה: "רוצה ממשלה שלנו וצבא משלנו ואת הארמה חורה." את הארמה? נשאל, "כן, כל אדם יחזור לאר-מתו." (ולסבו ב-48 היה פרס וחמור בייבנה. זו